

Fem Dage senere blev Pastor Sidenius begravet. Allerede fra Morgenstunden hang der Flag paa halv Stang overalt i Byen, og paa den lange Strækning fra Kirken til Kirkegaarden blev Gaden ved Middagstid strøet med Sand og Grankviste. Selve Kirken havde unge Piger Dagen forud smykket med grønne Planter, og baade paa Altret og den gamle, rigt udskaarne Funtelukelse hang Sørgeflor. I begge de tolvarmede Messinglysekroner under Loftet brændte Lys, og fra Orgelet tonede en dæmpet Klage, da Menigheden lidt efter Middag begyndte at fylde Kirken.

At det ikke var lutter Nysgerrighed, der førte Folk derhen, mærkedes paa Stilheden derinde og de mange alvorlige Ansigter. Det var gaaet Pastor Sidenius, som det plejer at gaa de stærke Betvingere: da Modstanden først var overvunden, slog den hurtig om i Forgudelse. Og (som det ogsaa gerne gaar) netop de Egenskaber hos ham, der oprindelig havde vakt mest Anstød — hans myndige Væsen, hans Ringeagt for Byens nedarvede Skikke, hans strenge Tarvelighed i Levemaade og Klædedragt — højagtedes senere som Vidnesbyrd om sand apostolisk Nidkærhed og Fromhed. Vistnok havde han i Aarenes Løb ogsaa selv forandret sig noget. Efterhaanden som Befolkningen underkastede sig Kirkens Formynderskab, var det milde og hjertevindende i hans Natur kommen frem overfor den. I en vis Forstand vedblev han vel at staa den fjern, og navnlig havde han altid holdt sig borte fra Byens megen Selskabelighed. Sin egen Dør havde han stadig kun holdt aaben for dem, der var i Sjælenød; men til Gengæld tabte han aldrig Nogen afsyne, der blot een Gang havde søgt ham i et Troesanliggende. Og aldrig gik Nogen fra ham uden at føle sig aande-